

Los nadie

Direcció i guió: Juan Sebastián Mesa **País:** Colòmbia **Durada:** 84 min **Any:** 2016 **Gènere:** Drama / bandes, quadrilles de carrer **Interpretació:** Esteban Alcaraz, Maria Camila Castrillón, Maria Angélica Puerta, Alejandro Pérez Ceferino, Luis Felipe Álzate **Fotografia:** David Correa Franco (B&W) **Distribuïdora:** El Sur Films **Estrena a Espanya:** 17/11/2017
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en castellà

SINOPSI

La música, l'art de carrer i l'amistat són les armes de resistència de cinc joves que conviuen amb la violència i la desocupació a Medellín, la que va ser capital mundial del narcotràfic. Camilo, Mechas, Manu, Ana i Pipa són malabaristes, fan piruetes, juguen amb boles i somien deixar els costeruts barris pobres per recórrer Sud-amèrica, viatjant i no emigrant, per deixar enrere un passat del qual no es parla i sentir-se novament vius. (sensacine.com)

CRÍTICA

'Los nadie': cant generacional

Una pel·lícula fascinant, rodada amb menys de l'indispensable, conscientment imperfecta però vocacionalment lliure

Cada generació té la seva música i de vegades la seva pel·lícula. **Los nadie** és el bell retrat d'un grup de joves de Medellín que s'identifiquen amb els ritmes trepidants del punk, amb les maneres més informals de vestir, es tatuen, fumen herba, es foraden la cara i les orelles amb la brillantor metàl·lica dels pírcings i les arracades d'anella i pidolen monedes fent malabars als semàfors. Somiadors insatisfets però pacífics que no es reconeixen ni en les seves famílies, de classe mitjana o desclassades, ni en la violenta ciutat on els ha tocat sobreviure, de la qual els agradaria desaparèixer per viatjar de país en país, per tota Llatinoamèrica.

Així els retrata el debutant Juan Sebastián Mesa en una pel·lícula fascinant, rodada en blanc i negre amb menys de l'indispensable, conscientment imperfecta però vocacionalment lliure, saturada de força i d'un lirisme vacunat contra la cursileria. Calidoscopi de cinc personatges, Ana, Pipa, Camilo, Manu i el Mechas, encarnats per gent del carrer, no actors que bé podrien ser ells mateixos i ocupen la pantalla en solitari, de dos en dos i puntualment en grup, omplint d'autenticitat un remolí d'imatges que avança entretalladament al ritme poc harmoniós de les músiques cridaneres que escolten o toquen, del qual escapen de tant en tant en una cadència diferent, com suspesa, gairebé màgica. Mesa projecta sobre ells una mirada neorealista, com de documental, però per moments sembla anar més enllà com si els traspassés i fos capaç de mirar comprensiu en el seu interior.

Alberto Bermejo - elmundo.es